

. XXIV .

Κυρά τῶν Ἀμπελιῶν, πού ἡ κάπνα τῆς φωτιᾶς σοῦ ἄχνισε τὰ
γαλάζια μάτια καί τὰ μαῦρα φρύδια
τί σιγανό τό βῆμα σου κάτου ἀπ' τὰ κυπαρίσσια
τί σιγανή μιλιὰ τῆς δόξας στά τετράγωνα τῆς πυρκαγιᾶς
νά λέει μέ πόσο «γάλα ἀνδρείας καί ἐλευθεριᾶς» βύζαξες τὰ
ὄρφανά σου
νά λέει μέ πόσον αἶμα πότισες τὰ φυλλοκάρδια τοῦ ἀμπελιοῦ νά
δώσει τό βαθύ κρασί τοῦ δισκοπότηρου.

Κι ὅπως περνάει ἀπ' τήν Ὠραία Πύλη ὁ Δέσποτας κρατώντας
τ' ἅγια τῶν ἁγίων
ἔτσι περνᾷς κάτου ἀπ' τήν πύλη τῶν σταυρῶν κρατώντας στ'
ἀνοιχτά σου χέρια τή φαρδιά σπάθα τοῦ Ἀγώνα
σά νά κρατᾷς μιά πλάκα φῶς μέ τῆς Εἰρήνης τό δεκάλογο
σά νά κρατᾷς τόν ἥλιο τό νιοβάφτιστο πού στάζει ἀπ' τ' οὐρανοῦ
τήν κολυμπήθρα.

Τώρα ἡ αὐγή κι ἡ νύχτα σμίγουν ὅπως δένονται τὰ δέκα δά-
χτυλα γύρω στό γόνα τῆς γαλήνης
καί μόνη ἐσύ, Κυρά τῶν Ἀμπελιῶν, μέσα στό χάραμα,
νά σκίξει ὁ μέγας ἴσχιος σου τόν κάμπο σάν καράβι
καί πάνου ἀπό τὰ λιόδεντρα τὰ δυό σου χέρια ἀσάλευτα δεμένα
σάμπως ἓνα ἅγιο περιστέρι πού κρατάει στό ράμφος του
μιά δέσμη φῶς ἰσοζυγιάζοντας τή ζυγαριά τοῦ κόσμου.

Ἀθήνα, 1945-1947

ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΛΟΤΗΤΑΣ

Πίσω ἀπό ἀπλά πράγματα κρύβομαι, γιά νά μέ βρεῖτε·
ἄν δέ μέ βρεῖτε, θά βρεῖτε τὰ πράγματα,
θ' ἀγγίξετε ἐκεῖνα πού ἄγγιξε τό χέρι μου,
θά σμίξουν τὰ χνάρια τῶν χειρῶν μας.

Τό αὐγουστιάτικο φεγγάρι γυαλίζει στήν κουζίνα
σά γανωμένο τεντζέρι (γι' αὐτό πού σᾶς λέω γίνεται ἔτσι)
φωτίζει τ' ἄδειο σπίτι καί τή γονατισμένη σιωπή τοῦ σπιτιοῦ —
πάντα ἡ σιωπή μένει γονατισμένη.

Ἡ κάθε λέξη εἶναι μιά ἔξοδος
γιά μιά συνάντηση, πολλές φορές ματαιωμένη,
καί τότε εἶναι μιά λέξη ἀληθινή, σάν ἐπιμένει στή συνάντηση.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ

Εἶναι ὀρισμένοι στίχοι — κάποτε ὀλόκληρα ποιήματα — πού μήτε ἐγώ δέν ξέρω τί σημαίνουν. Αὐτό πού δέν ξέρω ἀκόμη μέ κρατάει. Κι ἐσύ ἔχεις δίκιο νά ρωτᾶς. Μή μέ ρωτᾶς. Δέν ξέρω σοῦ λέω.

Δυό παράλληλα φῶτα
ἀπ' τό ἴδιο κέντρο. Ὁ ἦχος τοῦ νεροῦ
πού πέφτει, τό χειμῶνα, ἀπ' τό ξεχειλισμένο λούκι
ἢ ὁ ἦχος μιᾶς σταγόνας καθῶς πέφτει
ἀπό ἴνα τριαντάφυλλο στόν ποτισμένο κῆπο
ἀργά ἀργά ἓνα ἀνοιξιάτικο ἀπόβραδο
σάν τό λυγμό ενός πουλιοῦ. Δέν ξέρω
τί σημαίνει αὐτός ὁ ἦχος ὥστόσο ἐγώ τόν παραδέχομαι.
Τ' ἄλλα πού ξέρω σ' τά ἐξηγῶ. Δέν τό ἀμελῶ.
Ὅμως κι αὐτά προσθέτουν στή ζωή μας. Κοιτοῦσα,
ὅπως κοιμότανε, τό γόνατό της νά γωνιάζει τό σεντόνι —
Δέν ἦταν μόνο ὁ ἔρωτας. Αὐτή ἡ γωνία
ἦταν ἡ κορυφογραμμὴ τῆς τρυφερότητας, καί τό ἄρωμα
τοῦ σεντονιοῦ, τῆς πάστρας καί τῆς ἀνοιξης συμπλήρωναν
ἐκεῖνο τό ἀνεξήγητο πού ζήτησα, ἄσκοπα καί πάλι, νά σ' τό
ἐξηγήσω.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΑΝΕΜΟ

Ἐνας ἄνεμος σιγανός φυσοῦσε μέσα της
κι ἔπαιζε μ' ἓνα μόνο φύλλο — τό χαμόγελό της.
Ὅλοι ἀγαπῆσαν τό χαμόγελό της.
Ἐκείνη δέν ἀγάπησε κανέναν.
Ἐμεινε μόνη μέ τόν ἄφαντο ἄνεμό της
χάνοντας καί τό μόνο ἐκεῖνο φύλλο. «Τό ἄπειρο, εἶπε,
εἶναι ὁ τέταρτος τοῖχος τῆς μοναξιάς μας, ὄχι ἡ στέγη.»

Ἐμεινε ἀνύπαντρη, γέρασε, δέν ἔγινε οὔτε ἀγαλμα.
Σχολαστική στήν καθαριότητα ἀπ' τά χαράματα,
χειμῶνα καλοκαίρι, σκούπιζε ὡς πέρα τό πεζοδρόμιο.
Μιά μέρα μάλιστα φωτογραφήθηκε ἔτσι μέ τή σκούπα της
στό δρόμο ἐκεῖ, μπρός σέ μιά ξένη πόρτα. Κι αὐτή ἡ φωτογρα-
φία της
ἀπόμεινε ὄλο ὄλο ἀπό κεῖνον τόν ἄνεμο καί τό χαμόγελό της.

|||

ΔΥΟ ...

Τὴν ὥρα πού σφίγγαμε τά χέρια, δέν ἄκουγες
τόν ἀγέρα πού χωνόταν ἀνάμεσα στίς παλάμες μας.
Ἦταν ἡ μνήμη κιόλας πού προετοιμαζόταν.
Ἦταν ὁ χωρισμός πρὶν ἀπ' τὴν ἔνωση. Δέν ἄκουγες.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Όσο κι αν βρέχει τό χέρι του μέσ στό σκοτάδι,
τό χέρι του δέ μαυρίζει ποτέ. Τό χέρι του
εΐναι αδιάβροχο στή νύχτα. Όταν θά φύγει
(γιατί ὅλοι φεύγουμε μιά μέρα) θαρρῶ θά μείνει
ένα γλυκύτατο χαμόγελο στόν κόσμο ἐτοῦτον
πού ἀδιάκοπα θά λέει «ναί» καί πάλι «ναί»
σ' ὅλες τίς προαιώνιες διαφευσμένες ἐλπίδες.

Καρλόβασι, 17.VII.87

ΕΠΙΛΟΓΙΚΟ

Νά μέ θυμόσατε — εἶπε. Χιλιάδες χιλιόμετρα περπάτησα
χωρίς φωμί, χωρίς νερό, πάνω σέ πέτρες κι ἀγκάθια,
γιά νά σᾶς φέρω φωμί καί νερό καί τριαντάφυλλα. Τήν ὁμορφιά
ποτές μου δέν τήν πρόδωσα. Όλο τό βιός μου τό μοίρασα δί-
καια.

Μερτικό ἐγώ δέν κράτησα. Πάμπτωχος. Μ' ἕνα κρινάκι τοῦ
ἀγροῦ

τίς πιό ἄγριες νύχτες μας φώτισα. Νά μέ θυμάστε.

Καί συχωρᾶτε μου αὐτή τήν τελευταία μου θλίψη: Θά 'θελα
ἀκόμη μιά φορά μέ τό λεπτό δρεπανάκι τοῦ φεγγαριοῦ νά θερίσω
ένα ὠριμο στάχυ. Νά σταθῶ στό κατώφλι, νά κοιτάω
καί νά μασῶ σπυρί σπυρί τό στάρι μέ τά μπροστινά μου δόντια

θαυμάζοντας κι εὐλογώντας τοῦτον τόν κόσμο πού ἀφήνω,
θαυμάζοντας κι Ἐκεῖνον πού ἀνεβαίνει τό λόφο στό πάγχρυσο
λιόγεμα. Δέστε:

Στό ἀριστερό μανίκι του ἔχει ἕνα πορφυρό τετράγωνο μπάλω-
μα. Αὐτό

δέν διακρίνεται πολύ καθαρά. Κι ἤθελα αὐτό προπάντων νά σᾶς
δείξω.

Κι ἴσως γι' αὐτό προπάντων θ' ἄξιζε νά μέ θυμάστε.

Καρλόβασι, 30.VII.87

Ἡ συλλογή *Τά ἀρνητικά τῆς σιωπῆς* γράφτηκαν στό Καρλόβασι ἀπό τίς 29
Ἰουνίου ὡς τίς 30 Ἰουλίου τοῦ 1987.